

Nicole Böhmová

POSLEDNÍ TANEC

FRAGMENT

Poslední tanec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nicole Böhmová

Poslední tanec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÍ TANEC

Nicole Böhmová

FRAGMENT

Pro tu nejlepší a jedinečnou partu,
která za mnou vždycky stála.

Díky všem PJs: Alex, Anabelle, Avě, Bianca,
Jesusovi, Klaudii, Lauře, Marii, Nině, Tami.

Jednoho dne se i my dostaneme do New Yorku.

GILLIAN 1.

Neuvěřitelně mě iritovalo, že se mě lidé bojí.

Než jsem nastoupila do New York Music & Stage Academy jako ředitelka, všichni se na mě kvůli mým blond vlasům a drobné postavě dívali spíš svrchu, než že by mě brali vážně. Když jsem dřív přišla do kanceláře za tátou, hned si u mě jeho návštěva začala objednávat kávu, protože předpokládala, že jsem jeho asistentka. Takže když jsem otěže Akademie musela nedobrovolně vzít do svých rukou, nebylo to vůbec snadné, nicméně za poslední rok se mi podařilo etablovat se a udělat ze sebe ženu, před kterou je potřeba mít se na pozoru. Alespoň jsem tak soudila podle Robertova chování.

Krátce střižené hnědé vlasy se mu lepily k hlavě, jak si je neustále uhla- zoval rukou. Pod očima měl tmavé kruhy, byl bledý, s vpadlými tvářemi. Prsty se mu trásly a hlas se mu chvěl. Nejspíš právě zestárl přinejmenším o pět let, zatímco tu na židli před mým stolem posedával sem a tam.

„Roberte, uklidni se,“ řekla jsem a hodila do sklenice s vodou před sebou na stole aspirin. Tohle byla dnes ráno už moje druhá tabletky. Včera večer jsem to trochu přehnala, byla jsem pozvaná na aftershow party k prvním narozeninám aktuálního hitu *Broadwaye Dance Till Midnight*. Událost, kterou jsem si nemohla nechat ujít, tím spíš, že koncem týdne mám s oběma hlavními protagonisty vést rozhovor pro *broadway.com*.

Dobře, ten třetí koktejl jsem si asi měla odpustit, ale byly tam i moje dvě kamarádky, Renée a Maureen, a měly jsme si toho tolik co vyprávět, teď když se Renée konečně vrátila z natáčení nového seriálu pro Netflix a Maureen z americké tour s *Fantomem opery*. Slovo dalo slovo a já v sobě najednou měla víc alkoholu, než bylo mému tělu milé.

Dívala jsem se na aspirin, jak se pomalu rozpouští, a pak vstala. Možná to pro Roberta bude jednodušší přijmout, když se posadím vedle něj, než abych číhala za psacím stolem jako šéfka. Role, do které jsem vklouzla spíš nedobrovolně, ale kterou jsem musela zastat, než můj táta té zpropadené rakovině ukáže, že Preston Blair se nenechá jen tak něčím zastavit! Pak se vrátí do svého šéfovského křesla a dál povede svůj milionový byznys. Já tuhle školu milovala a udělala bych cokoli, aby fungovala dál, ale jako žena v jejím vedení jsem se rozhodně neviděla. Tam patřil táta.

Samozřejmě mu budu dál pomáhat, ale chtěla jsem zůstat spíš v pozadí, ponořit se po hlavě do showbusinessu, získávat nové hvězdy jako lektory, propojovat lidi, diskutovat s ostatními a vymýšlet pro školu inovativní projekty. Svůj vlastní sen stát se tanečnicí jsem musela pohřbít už jako pubertáčka, ale s tím jsem se stihla vyrovnat.

„J-já jsem v pohodě,“ prohlásil Robert a vytrhl mě z mých myšlenek. „Myslím, že mám horečku, už od včera mi není moc dobře, ale nechtěl jsem tě nechat ve štychu.“

Znovu si otřel pot z čela, zatímco já jsem obešla stůl, přisunula si židli vedle něj a posadila se k němu. Vyslala jsem toužebný pohled ke sklenici s vodou, ve které už se rozpustil aspirin, ale teď jsem se potřebovala postarat o tohle, než budu moct učinit přítrž tepání ve své hlavě.

Robert byl jedním z prvních, koho táta tehdy před sedmi lety tady v New Yorku zaměstnal, a od té doby vedl účetnictví školy. Byl svědomitý a pečlivý a až dosud nás ani jedinkrát nezklamal. Ale v poslední době se to změnilo.

„Dvojčata jsou nemocná a Margery je pořád ještě u matky kvůli tomu infarktu. Mého bráchu hospitalizovali kvůli silným depresím. Jsem trochu... Prostě je teď toho na mě moc.“

„Proč jsi mi o bráchovi nic neřekl?“

„Před dvěma týdny se pokusil o sebevraždu, teď je v léčebně.“

„Ach bože, to je mi líto!“ O tom jsem neměla ani tušení! Tepání v hlavě zesílilo a já měla pocit, že se pode mnou každou chvílí otevře zem a spolkně mě.

Tenhle rozhovor se vůbec nevyvíjel dobře. Nemůžu přece Roberta tahat po soudech, když toho teď má tolik. Ale taky nemůžeme nechat věci běžet tímhle způsobem dál. Řítili jsme se přímo do náručí katastrofy.

Přisunula jsem si židli blíž k němu a položila mu ruku na koleno. Trhnul sebou, jako by se bál, že ho chci uhodit. Rychle jsem se na něj usmála v naději, že se snad trochu uvolní.

„Já... já si to manko nedovedu nijak vysvětlit,“ pokračoval. „Zadal jsem ten příkaz k úhradě ve prospěch kanceláře Chrise Stevense už minulý týden. Ještě jsem to kontroloval. Vážně!“

„V IBANu jsi prohodil dvě čísla,“ řekla jsem. „Proto ty peníze nedošly.“
Už potřetí.

„Ale to není možné! Ty víš, jak svědomitě pracuju.“

„Jo.“ Za normálních okolností pracoval opravdu svědomitě. „Chrisův manažer nám to odřekl, na ty letní masterclasses musíme najít někoho jiného.“

„To snad není pravda!“

„Bohužel je.“ A byla to absolutní katastrofa. Chris Stevens byl velmi žádaný herec. Od jeho loňské nominace na Oscara a celosvětového úspěchu jeho posledního snímku kariéra tohoto herce stoupala strmě vzhůru. Byl mladý, sexy a velmi okouzlující. Studenti, kteří měli právo spolurozhodovat o výběru lektorů pro masterclasses, ho katapultovali na první místo mezi vysněnými kandidáty. Už jsme si skoro plácli, ale pak se objevily problémy. První převod jeho honoráře se nezdařil a vrátil se nám. Management nám laskavě prodloužil lhůtu, ale ani druhá platba nedošla a teď vybuchl i třetí pokus. Včera večer jsem měla dvě hodiny na telefonu Chrisova manažera, který mi byl nucen oznámit, že ten termín

nakonec uvolnili pro jiný projekt. Tak už to v showbusinessu chodí. Buď udáváš tempo, nebo klopytáš v závěsu.

Robert se silně potil, v podpaží se mu vytvořily mokré koláče.

Na to jsem ale v žádném případě nemohla brát ohledy. Robert jako vedoucí účetního oddělení zodpovídal za všechny účty. Před měsícem se u nás zničehonic objevil exekutor, protože Robert zapomněl zaplatit upomínku od sanitární firmy. Vodovodní rozvody už nutně potřebovaly vyměnit, což jsme chtěli zvládnout během zimních prázdnin, ale kvůli zpoždění se práce nestihly dokončit. Teď jsme kvůli tomu museli zaplatit expresní příplatek, práce nabraly skluz a za dva týdny měl začít nový semestr. Za chvíli bude škola zase plná studentů a prostory ve druhém patře byly použitelné sotva z poloviny.

„Přišla upomínka od finančního úřadu.“ Nechtěla jsem ho dál zbytečně trápit, ale taky jsem si to nemohla nechat pro sebe. „Měl jsi přece zadat k úhradě daň.“

„Já... Ach bože, já jsem to udělal.“

Natáhla jsem se pro připravené papíry na psacím stole a podala mu je. „Neudělal.“

„Cože?!“ Celý se třásl, převzal ode mě složku a rozepnul si první knoflíčky košile. Spěšně si prohlédl upomínku. Pootevřel ústa, jak mu spadla brada, a zase je zavřel. „T-to je naprostý nesmysl, Gillian. Vážně.“

„Ale tak to tady stojí. Černé na bílém.“

Z poslední daňové kontroly vyplynulo, že jsme celý minulý rok platili příliš nízkou částku, a teď jsme měli doplatit rozdíl. Ta částka byla astronomicky vysoká. Zatočila se mi hlava pokaždé, když jsem ji znovu viděla.

„Všechno jsme to dělali společně s Paulem,“ koktal Robert. „To on... ta čísla jsem měl od něj a...“

„S Paulem už jsem mluvila a taky všechno ověřila, on žádnou chybu neudělal,“ řekla jsem. Paul s Katherine byli zbylí dva účetní, kteří Robertovi už tři roky pomáhali.

„Ale jak...? T-to přece nejde!“

„Ne, to nejde.“ A taky to teď budu muset skončit. Měli jsme štěstí, že měl táta vždycky dobré vztahy s naším referentem na finančním úřadu. Nabídl nám velkorysou lhůtu pro splacení a stáhl pokutu na polovinu, ale i tak nám to udělá v rozpočtu pořádnou díru, navíc ještě ke všemu musíme napravit škody, které Robert natropil v posledních měsících. Nechávala jsem to být až příliš dlouho, protože jsem nechtěla na Roberta příliš tlačit, když jsem věděla o jeho problémech doma.

„Slibuju, že si příště dám lepší pozor, Gillian,“ řekl. „Margery se určitě už brzy vrátí, najdu nějakou novou chůvu, budu tu moct sedět dýl a napravím všechny chyby. Já to zvládnu.“

„Obávám se, že ne.“

„Ale ty...“

Zvedla jsem ruku, abych ho přerušila. „Roberte, já tě mám ráda, ale ty si teď musíš ze všeho nejdřív dát do kupy všechny své soukromé záležitosti. S okamžitou platností tě zbavuji funkce.“

„Ty mi dáváš padáka?“

„Ne. Jen chci, abys měl čas dát doma všechno do pořádku, a jakmile si to sedne, můžeme si spolu znovu promluvit. Do té doby nechci, abys musel na svých bedrech nést tolik zodpovědnosti. Tvou funkci mezitím převzme Paul a...“

„Paul je...“ Robertovi se rozechvěla brada, ruce sevřel v pěst a viditelně bojoval sám se sebou, aby neztratil nervy. „Tahle práce je můj život.“

„Já vím. A právě proto ti nedávám padáka, ale ještě jednu šanci. Využij ji.“

Robert zavrtěl hlavou a sklopil pohled. „Já... já nevím, jestli... A co můj plat? Já přece potřebuju...“

Ach bože, proč to musí být tak těžké? „Ještě máš nevyčerpanou dovolenou. Navrhuju, že si ji vybereš, aby ses ze všeho nejdřív zastavil a zamyslel si, co dál. Až ti bude líp, tak si o tom můžeme ještě jednou promluvit, hm?“

Robert ztěžka polkl, otřel si oči a mně se sevřelo srdce. Cítila jsem se, jako bych právě zničila celý jeho život.

„Vážně tě nemůžu nechat pro školu dál pracovat, i kdyby mi to bylo sebevíc líto.“

„Já to chápu.“

Opravdu to chápal? Ani já sama jsem tomu nerozuměla. Daňová příznání, upomínky, vodovodní potrubí v havarijním stavu, propadající se stropy – NYMSA se v poslední době stavěla na zadní jako tvrdohlavý, vzpírající se kuň. A já pořád ještě nevěděla, jak ho zkrotit.

Kdybych byla lepší šéfka, všimla bych si toho mnohem dřív. Tátovi by se něco takového nikdy nestalo.

Ale i moje hlava se poslední dobou zabývala víc tátou a jeho zdravotním stavem než školou, proto jsem taky měla pro Roberta do jisté míry pochopení. Když se něco pokazí v rodině, člověka to vyčerpá.

Vstala jsem. Robert to pochopil jako výzvu a taky se zvedl. Položil papíry od finančního auditora zpátky na stůl, ještě jednou si prohrábl vlasy a přikývl. „Já... je mi to líto, Gillian. Nikdy jsem neměl v úmyslu školu poškodit.“

„Já vím. Věřím ti.“

„Dobře.“

„A vyříd' prosím pozdrav Margery a dejte vědět, kdybych pro vás mohla cokoli udělat. A i tvému bratrovi přeju hodně štěstí.“

„Vyřídím. Děkuju. Nebo tak něco.“ Otočil se k odchodu.

Urovnala jsem si sukni kostýmku – do práce jsem se zpravidla oblékala elegantně – a dívala se za ním. Srdce mě bolelo, když jsem viděla, jak sáhl po klíče a třásl se u toho, jako by se právě vrátil ze samého pekla.

„Vážně je mi to líto,“ zašeptal sotva slyšitelně.

„Já vím. Opatruj se.“

„Ty taky.“

Robert vyšel z mé kanceláře a nechal mě tam stát s třešticí hlavou a horami dluhů a starostí. To už ale byla moje práce, ne jeho. Potřebovala jsem najít nějaké řešení a rozmyslet si, kde vzít peníze na to, abychom zaplatili dluhy u finančního úřadu. K tomu navíc pravidelné výdaje za lektory, nájem, elektřinu a všechno ostatní.

Tiše jsem si povzdechla, promnula si bolavé čelo a konečně se natáhla pro skleničku s aspirinem. Rychle jsem ji do sebe vyklopila a rozhlédla se po místnosti.

Moje kancelář byla krásná, i když ne tak útulně zařízená, jak by mohla být, ale z nějakého důvodu jsem se nikdy neodvážila ji doopravdy zútlunít. Tahle kancelář nebyla největší z celé školy, protože ta náležela mému tátovi, a do té já se rozhodně nastěhovat nehodlám – to by totiž znamenalo, že už se táta nevrátí. Přešla jsem k prosklené stěně sestávající z mnoha menších oken vedoucích do ulice, z nichž bylo možné jednu řadu vyklopit. NYMSA sídlila v budově bývalé továrny, což bylo na některých místech stále ještě zřetelné. Vysoké stropy, tahle překrásná dělená loftová okna, přiznané ocelové nosníky... Došla jsem až ke sklu a na okamžik zavřela oči. Pootevřeným oknem dovnitř proudil newyorský vzduch a hluk. Naslouchala jsem zvukům města a něco ve mně povolilo. Auta troubila, lidé se bavili, někde v dálce ječela siréna a mezi tím vším cvrlikali ptáci. Vzduch voněl po benzínu, doznívající zimě a příslibu jara. Jedno roční období se ještě pořádně nerozloučilo a druhé ještě nebylo připravené ukázat se v plné síle. Tahle proměna mi vždycky připadala vzrušující, ačkoliv v mém rodném L. A. jsem ji vnímala výrazněji než tady v New Yorku.

Najednou se ozvalo zaklepaní a dveře se otevřely.

„Už zase očicháváš New York?“ pronesl Bradley. Už jen samotný zvuk jeho hlasu mě okamžitě uklidnil. Bradley byl něco jako tátova pravá ruka a poslední roky mu pomáhal tuhle školu vybudovat. Hned od začátku jsme si spolu skvěle porozuměli a v průběhu let se z nás stali blízcí přátelé.

„Přistižena při činu,“ řekla jsem, aniž bych se otočila.

Tiše se zasmál a vstoupil. „Neznám nikoho, kdo by si život ve městě užíval tak jako ty.“

Musela jsem se pousmát.

„Jednou tě vezmu s sebou na Appalačskou stezku, abys věděla, jak voní opravdový vzduch.“

„Tohle je opravdový vzduch, a navíc nemám náladu na nějaké hmyzáky, co mi polezou do spacáku.“

„To s tím broukem se mi stalo jenom jednou.“

„Štípl tě do stehna tak, že jsi dva měsíce nemohl pořádně chodit!“

„Ale jenom proto, že se mi to zanítilo, byla to hloupá shoda náhod. V New Yorku se ti můžou stát horší věci.“

„Já vím.“ Například mohl člověk zničit druhému život a připravit ho o práci.

„Jak to šlo s Robertem?“

„Nic moc,“ řekla jsem a otočila se k Bradleymu. Jako vždy na sobě měl ležérní oblečení, dnes to byly džíny s dírou na koleni, bílé tričko volně splývající na těle a samozřejmě nezbytné kožené náramky, které nikdy nesundával. Světlé vlasy si nechal narůst tak dlouhé, že si je mohl na zátylku stočit do drdůlku, jako to měl právě teď. K tomu undercut, opálená kůže a pronikavě modré oči – z jeho vzezření vyzařovala lehkost a radost ze života. Jedinkrát jsem nezažila, že by snad měl špatnou náladu, i když byl den sebevíc hektický. Byl jen o tři roky starší než já, ale o tolik moudřejší.

„Udělal jsi dobře,“ řekl a posadil se na okraj stolu.

„Já vím, ale stejně to není snadné. Kde mám vzít tolik peněz?“

„Prošel jsem si účetnictví a vážně to bude docela oříšek.“ Ukázal na desky, které držel v ruce. Signál, že moje malá přestávka skončila.

Zavřela jsem okno a vrátila se k pracovnímu stolu. Naštěstí už tabletka začala účinkovat a bolest v hlavě polevila.

Bradley se z hrany stolu přesunul na židli, na které ještě před chvilkou seděl Robert, otevřel složku a podal mi několik papírů. „Máme sice nějaké rezervy, ale už jsme zaplatili zálohu na rekonstrukci divadelního sálu a ještě chceme vybavit nahrávací studio v druhém patře, abychom měli náhradní nahrávací prostor.“

„Tak to budeme muset odložit. I když bychom ten prostor vážně potřebovali. Máme plno jako ještě nikdy.“ Víc studentů sice znamenalo vyšší příjmy, ale taky víc personálu, který opět stál víc peněz.

„A pořádník čekatelů se protáhl na dva roky,“ řekl Bradley.

„Rosteme prostě příliš rychle.“

„To je přece dobře.“

Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem měla pocit, jako by mi tu všechno padalo na hlavu. Přestože byl úspěch příjemný, museli jsme dávat dobrý pozor, aby nás NYMSA nezavalila. Hned jsem si vzpomněla, co říkávala Karla, když jsem na baletu chtěla všechno příliš rychle.

Holčičko, buď jako dub. Musíš růst pomalu a vytrvale a pokaždé jen o maličký kousek. Tak získáš dobrý základ, na kterém budeš moct pevně stát. Nespěchej. Jen vnímej. A dýchej.

Kdykoliv jsem na svou bývalou učitelku myslela, srdce se mi sevřelo a musela jsem spolknout knedlík, který mě pokaždé znovu dusil v krku.

„Když do toho teď pořádně šlápneme,“ pokračoval Bradley, „budeme si moct brzy pronajmout druhou budovu. Mohli bychom rozšířit taneční oddělení, otevřít si vlastní studia, a pokrýt tak daleko víc oborů. Kromě toho bychom mohli k divadelním prostorám přidat menší filmovou scénu...“ Bradley se nadchl svou vizí pro školu. Znělo to skvěle a možná i správně, ale já měla pocit, jako by mě každým slovem víc a víc zavaloval. Sdílela jsem ty sny s ním, ale neměla jsem sebemenší tušení, jak je realizovat. Jakkoliv jsem tuhle školu milovala, aktuálně hrozila, že mě rozmačká.

Najednou nastalo ticho a já zvedla pohled.

„Hm? Pokračuj,“ řekla jsem. „Poslouchám tě.“

„Neposloucháš. Máš toho dost.“

„Já... omlouvám se.“ Protřela jsem si obličej a nahlas si povzdechla. „Někdy mě napadá, že měl táta vedením školy pověřit radši Matea nebo Katie.“ Moji nevlastní sourozenci byli mnohem starší a zkušenější než já. Katie šéfovala velmi žádané castingové agentuře v L. A. a Mateo vydělával velké prachy jako producent.

„Aby zničili i tohle?“ zeptal se Bradley. „Myslím, že tahle část rodiny toho pohřbila už dost.“

„Většinu toho má na svědomí jejich matka.“ Tátova exmanželka Grace mu ze života udělala peklo, když ho po rozvodu protáhla hollywoodským bulvárním bahnem. Teď už jsem se svými nevlastními sourozenci

prakticky nebyla v kontaktu a s Grace už vůbec ne. Koneckonců to nebyla moje máma. „Pořád ještě jsem jim neřekla, jak to s tátou je.“ Katie a Matteo žili na opačném konci Ameriky a neměli tušení, že je táta nemocný.

„Není to tak jednoduché.“

„To není, ale mají právo vědět, že má otec rakovinu, bez ohledu na to, že se mu už několik let sami neozvali.“

„Ale rozhodně to nemusíš dělat dneska, ani to teď nemusíme nijak dál rozebírat.“ Bradley zaklapl desky, vstal a obešel stůl. „To stačí.“ Vzal mě za ruku a pomohl mi vstát. „Teď si uděláš pauzu.“

„Vždyť jsem přišla sotva před dvěma hodinami.“

„To je jedno. Já se o to postarám.“

„Nemůžu přece pořád všechno házet na tebe.“

„Můžeš. A já to vyřídím rád. Zajdi si do bufetu a popros Riley, ať ti udělá nějakou ze svých kávových specialit, dokud pro nás ještě pracuje.“

„Je ten její nástupce alespoň trochu dobrý?“

„Je. Martin je šikovný, a s Riley po boku se rychle zapracuje. Věřím, že tentokrát to vyjde, jinak bychom ji museli přemluvit, aby se vrátila.“

Pokud by vůbec ještě chtěla, když tu teď studuje. „Mně se taky vůbec nic neřekne.“

„To je v pořádku, proto máš mě.“ Stále ještě mě držel za ruku a jemně, ale rozhodně mě vedl ke dveřím. Jeho prsty hřály. Palcem mi přejížděl po hřbetu ruky, a dodával mi tak alespoň trochu ze svého klidu.

„Ty jsi můj útes v bouři.“

U dveří se zastavil, usmál se na mě a položil i svou druhou dlaň na mou ruku. Jemně zvedl mé prsty ke svým rtům a vtiskl mi na ně lehounký polibek. „K vašim službám, madam.“

Jeho dech mě pohládl po kůži a já tiše vzdychla.

„A teď ať už jsi pryč.“ Bradley otevřel a vystrčil mě ven.

„To je moje kancelář, odkud mě vyhazuješ.“

„Já vím. Pokračovat budeme později, nebo ještě líp: Vezmi si dneska volno.“

„To teda nevezmu.“

Bradley obrátil oči v sloup a ustoupil o krok zpátky. „V tom případě se tu prostě zamknu.“

Pleskla jsem ho do prsou. Tiše se zasmál a já se na něj ještě jednou naposledy vděčně usmála. „Bez tebe bych se tady už dávno zbláznila.“

Podal mi mou kabelku, která ležela na komodě. „Odpočiň si.“

A pak zavřel dveře a skutečně mě nechal stát na chodbě před mou vlastní kanceláří. Zatřásla jsem hlavou, ale neubránila se úsměvu. Měl pravdu.

Jako obvykle.

Přehodila jsem si kabelku přes rameno a vyrazila ke schodišti. Teď ve škole ještě panoval klid, protože klasická výuka zatím nezačala. Sice tu a tam přišlo pár studentů cvičit, ale celkově vzato tu touhle dobou panovalo pokojné období, které jsem měla odjakživa moc ráda. Bylo to jako klid před bouří, jako čekání, než začne představení. Ta posvátná chvíle, kdy světla v sále zhasnou, hovory utichnou a všichni vyčkávají, až se zvedne opona.

Přesně tak jsem se v poslední době cítila.

Došla jsem ke schodišti a nakoukla nahoru do čtvrtého patra. NYM-SA byla postavená do tvaru písmene L. Na delším konci se nacházel vchod a bistro, na konci kratšího traktu školní divadelní sál. Ve druhém patře pod námi ležela hudební studia, v prvním všechny herecké třídy a nade mnou bylo to, kam mě to táhlo ze všeho nejvíc a současně mě to nejvíc odrazovalo: taneční sály.

Když to tu žilo a tréninky byly v plném proudu, dalo se dokonce i tady dole u schodiště cítit, jak se podlaha jemně chvěje. Toužebně jsem se zadívala vzhůru a tak jako tolikrát se mi přitom sevřelo srdce.

Tanec býval můj život. Moje všechno, moje útočiště, můj zdroj energie. V šesti letech jsem poprvé obula baletní piškoty a z tanečního sálu se stal můj domov. V neposlední řadě díky mojí učitelce baletu Karle. Dala mi všechno, čeho se mi doma nedostávalo, byla mým přístavem, mým domovem, mou...

Proud mých myšlenek přerušil nějaký zvuk. Nahoře někdo zaklel. Vstoupila jsem na schodiště a podívala se ke studiu číslo dva, do něhož byly otevřené dveře.

Tiché vrzání bot prozrazovalo, že tam někdo cvičí. Vyšla jsem zbývající schody vzhůru a blížila se k sálu. Všechny naše zkušebny měly ve dveřích sklo, takže bylo možné nahlédnout, jestli se tam právě netrénuje, než člověk vstoupil.

Uvnitř tančila Valerie, naše nová lektorka. Právě dotočila dokonalou piruetu a završila ji pózou s nataženými pažemi. Pak zkřivila tvář, protože se svým výkonem zjevně ani tentokrát nebyla zcela spokojená. Spustila ruce a zavrtěla hlavou. Když se podívala do zrcadla, všimla si mě a zamávala mi. Protože jsem nechtěla, aby to vypadalo, že ji potají šmíruju, zamávala jsem jí zpátky a vešla do sálu. Zůstala jsem však stát u dveří, protože na taneční parket se nesmí vstupovat ve venkovní obuvi.

„Jak to jde?“ zeptala jsem se jí.

„Ne moc dobře.“ Ruský akcent dodával jejímu hlasu na tvrdosti, ale současně i hloubce. „Pořád jsem v tendu hrozně ztuhlá a v piruetách se potácím jako hadrová panenka.“

Jen jsem přikývla, ale v duchu jsem se musela pousmát. Tanečnice se svým výkonem nejsou nikdy spokojené a já bych se jí neodvážila odporovat a přesvědčovat ji, jak úžasně to vypadalo. Měla prostě jiná měřítka.

„V Bolšoj baletu by mě za takový výkon na hodinu vyrazili.“

„Tady ale nejsi v Bolšoj, nýbrž v New York Music & Stage Academy, za což jsem mimochodem nesmírně vděčná.“

„Kvůli stěhování jsem skoro neměla čas trénovat,“ pokračovala, jako by se přede mnou chtěla ospravedlnit.

„Já to chápu. Nebuď na sebe tak přísná.“

Založila si ruce v bok a podívala se na sebe do zrcadla. Valerie měla typickou postavu primabaleríny. Hubenou, šlachovitou, svalnatou. Působila jako nesmírně křehké stvoření, v němž se současně ukrývala neuvěřitelná síla. „Už jsem na tom byla i líp,“ řekla směrem ke svému odrazu v zrcadle. „Být to před dvěma lety, cvičila bych teď až do úmoru, ale moje tělo už to nedává. Každým dnem to vnímám víc a víc.“

Přitom jí bylo sotva přes třicet.

„Co to tvoje koleno?“ zeptala jsem se.

„Drží.“ Promnula si místo, které si vloni v létě zranila. Konec profesionální kariéry. To se občas stává. „Mimochodem, jsem moc ráda, že můžu být tady. Děkuju za tuhle příležitost.“

„To my bychom měli děkovat tobě. Jsem ráda, že u nás budeš vyučovat.“ Tanečnice jako Valerie byly skutečným klenotem. Tančila na všech důležitých scénách světa, měla za sebou neuvěřitelné množství zkušeností a platila za naprosto výjimečný talent. Byla nesmírná škoda, že už nemůže tančovat tolik, kolik by ráda, ale zato jsme teď měli na škole prvotřídní lektorku.

Která za to ovšem taky dostávala prvotřídní peníze.

Zatočila se mi hlava, když jsem si zase vzpomněla na finanční výsledky školy.

„Dočetla jsem se, že ty jsi taky tančila,“ řekla Valerie a otočila se teď ke mně, aby mi viděla přímo do tváře.

Mávla jsem rukou. „Ani zdaleka tak jako ty. Pro velkou scénu jsem nikdy nebyla dost dobrá, ale vždycky jsem milovala tady stát.“ Ukázala jsem na dřevěnou tyč podél zrcadla. „Dělalo mi to dobře.“

„Mluvíš v minulém čase. Znamená to, že už tě to netěší?“

Pokrčila jsem rameny, protože mě žádná lepší odpověď nenapadala a protože to příliš bolelo, než abych o tom mohla přemýšlet nějak hlouběji. Kdybych k sobě ale měla být upřímná, pořád ještě jsem tanec milovala. Cítila jsem to pokaždé znovu, kdykoliv jsem procházela kolem tanečních sálů. Když jsem slyšela, jak se studenti pohybují v rytmu hudby, když jsem naslouchala pokynům lektorů a svrbělo mě je uposlechnout. Dokud se ve mně znovu neprobudila vzpomínka na to, co jsem ztratila, a všechno to ve mně nezazdila.

„Aha,“ udělala Valerie, jako by právě pochopila. „Takže ten virus tě pořád ještě má ve svých spárech. Ty si jenom namlouváš, že to nepotřebuješ.“

„Já...“

„To je v pořádku,“ přerušila mě a přehodila si přes sebe pletený svetr, aby nevychladla. „Znám spoustu tanečníků, co se snažili lásku k tanci sami sobě vymluvit.“ Ukázala kolem sebe. „Ale dřív nebo později tě to dožene, to mi věř.“

Povzdechla jsem si a přikývla. Tenhle rozhovor se ubíral směrem, který mi nebyl úplně příjemný. „Už budu muset jít. Kdybys ještě cokoliv potřebovala, stačí říct. Mně nebo Bradleymu. Naše dveře jsou ti kdykoliv otevřené.“

„Samozřejmě.“ Pousmála se, protože moc dobře věděla, že se dotkla bolavého místa, a proto jsem se tak najednou stáhla. „A platí to i opačně. Kdybych já mohla nějak pomoci tobě, stačí říct.“

„Děkuju.“

S kručícím žaludkem jsem se otočila a nechala Valerii dál trénovat. Její nabídka pomoci byla jistě míněná upřímně, ale já pochybovala o tom, že bych ji mohla přijmout. Světová tanečnice jako ona, a naproti tomu já, která jsem se baletní tyče už roky nedotkla, tedy alespoň pokud šlo o tanec.

Nevadí. Do mého života už tyhle věci nepatří a je to tak v pořádku.

Seběhla jsem po schodech, pozdravila skupinku studentů, která právě vcházela do jednoho z divadelních studií, a konečně jsem zapadla do bistra.

Riley tu toho za tu krátkou dobu, co u nás byla, stihla spoustu změnit. Venkovní zdi a dveře dostaly nový nátěr, což už dávno naléhavě potřebovaly. Po škole vyrostlo několik automatů s nápoji a občerstvením. Riley se tak sice víc naběhala, když je měla doplňovat, ale pro studenty to tak bylo příjemnější, protože se pak netvořily takové fronty na jednom místě. Taky uvnitř bylo čerstvě vymalováno, stoly byly přestěhované a prostor nově vyzdobený. Už dřív vypadalo bistro moc pěkně, ale díky Riley získalo na přívětivosti.

Vstoupila jsem do jejího království a rozhlédla se. Stála za barem zády ke mně a zapisovala si něco do sešitu. Když uslyšela zvonek nade dveřmi, ohlédla se a usmála se na mě.

„Ahoj, Gillian. Takhle brzy bych tě tu nečekala.“

„Potřebovala jsem si udělat pauzu.“

Když jsem Riley poznala, panoval tu hrozný chaos. Měli jsme těsně před začátkem masterclasses, chyběl mi personál, Ethan se málem předávkoval, a ona se tu najednou objevila a všechny nás zachránila. Nebýt Riley, toho dne by se pokazilo snad všechno, co se pokazit mohlo, a já jí za to nikdy nepřestanu být vděčná, přestože ona o něčem takovém nechce nic slyšet.

Posadila jsem se na stoličku u baru. Bistro bylo prázdné, ale to se rychle změní, jakmile začne semestr.

„Jako obvykle?“ zeptala se a už se chtěla pustit do přípravy mého oblíbeného latté.

„Ne, tentokrát se nechám překvapit. Ráda bych něco sladkého, co mě nakopne.“

„Těžký den?“

„Těžký život.“

Povzdechla si a přikývla. Riley si toho v posledních letech sama prožila dost a věděla, jaké to v téhle branži umí být, ale vydržela, nedala se a teď si plnila svůj sen. Krok za krokem, přesně tak, jak to má být.

Jako dub. Pomalu a vytrvale. Nespěchat. Jen vnímat. A dýchat.

Zatímco mi připravovala pití, nakoukla jsem do papírů, do kterých byla ještě před chvilkou zabraná. Vlastně jsem čekala, že si dělá poznámky do vyučování, které brzy začne, ale vypadalo to spíš na účetnictví. „Co to máš?“

„Snažím se dát do pořádku inventář bistra.“ Zkušeně napěnila mléko, a než pokračovala dál, počkala, až dotече káva. „Říkala jsem si, že až přijde můj nástupce, bude to tak mít jednodušší.“

Ta červená čísla a čáry ovšem nevypadaly, že by mělo jít všechno hladce. Přitáhla jsem si hromádku papírů k sobě, koneckonců tu šlo o věc související se školou, a podívala se na ně detailněji. „Jak dlouho je rozbitá myčka?“

„Dva týdny. Hlásila jsem to Bradleymu a ten už o tom prý říkal školníkovi.“

Zamračila jsem se. „Nic mi neřekl. Nebo se mi o tom zmínil, ale já jsem to zapomněla?“

„Bradley tvrdil, že to bude muset počkat, než budou opravené ty rozvody, jinak by to nová myčka taky hned zase odnesla.“

„A takhle je to teď na všech frontách. Ale pracujeme na tom.“

„Jo, něco se ke mně doneslo.“

„Klidně u mě takové věci zaurguj. Doufám, že jsi to všechno nemyla v ruce.“

„Naštěstí toho nebylo moc, ještě tu není velký provoz, ale až začne semestr, vážně budeme potřebovat novou.“

„Zavolám do té sanitární firmy, ať tomu dají prioritu.“

„Děkuju. A i když se mi to neříká lehce, brzy budeme potřebovat taky nový postmix na limonády. Minulý týden došlo k nějakému zpětnému rázu v přívodu vody a některé ventily popraskaly. Až tu zase začne pořádný nápor, asi už to dlouho nevydrží.“

Protřela jsem si obličej a přikývla. Všechno to samozřejmě nebyly žádné horentní sumy, které bychom museli investovat, ale i tyhle drobnosti se nasčítají. Zchátralé rozvody nám daly pořádně zabrat a podle toho, co všechno se ještě objevovalo, jsem se jen obávala, co se rozbije příště.

„Postarám se o to.“ Vytáhla jsem telefon a rovnou poslala Bradleymu krátkou hlasovou zprávu. Riley mezitím dokončila přípravu mého nápoje a postavila přede mě kávu vonící po karamelu s překrásně vyvedenou mléčnou pěnou. V kelímku s sebou, protože jsem se u ní v bistru nikdy dlouho nezdržela, ale dneska jsem poprvé pocítila nutkání udělat právě to. Chtěla jsem sebou plácnout k jednomu ze stolků naproti baru a tvářit se, jako bych tomu tady celému nešéfovala.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Riley opatrně.

„Moc ne,“ odpověděla jsem popravdě.

„Můžu pro tebe něco udělat?“

Pousmála jsem se a protáhla obličej. Tohle nebyla Rileyina starost, pomáhat mi. Brzy z ní bude naše studentka v oboru muzikál a já jsem... ta, co se to tu snaží udržet v chodu. Byla jsem sice jen o rok starší než Riley, ale připadalo mi, jako by mezi námi bylo přinejmenším deset let. Tělo jsem měla ztuhlé od neustálého sezení za stolem. Už měsíce jsem se nevěnovala žádnému sportu, v noci jsem nespala déle než čtyři hodiny. Když jsem nebyla tady, jela jsem do Hamptons za tátou. Utápěla jsem se v záplavě byrokracie a měla pocit, že mi tu všechno padá na hlavu.

„Děkuju,“ řekla jsem a vzala si od ní kelímek. „To se poddá.“ I když bych si ze srdce přála moct se někomu vypovídat, tohle nebylo správné místo a Riley nebyla ten správný člověk. Napila jsem se kávy a přemýšlela,

co bych mohla udělat pro to, abych alespoň na chvílku vypnula. Další večer podobný tomu včerejšímu s Renée a Maureen bych už nepřezila, kromě toho měla dnes Renée zkoušku na galavečer, který má o víkendu moderovat, a Maureen se chtěla sejít s pár lidmi ze souboru. Určitě bych se k nim mohla přidat, ale tušila jsem, že to bude poněkud divočejší, a už jen při pomýšlení na alkohol se mi dělalo zle.

V duchu jsem si procházela lidi, které v New Yorku znám a se kterými bych mohla něco podniknout. Spousta z nich pracovala v showbusinessu a večer mívali představení. Jejich životy nebyly v souladu s mou pracovní dobou, a tak jsem v posledních měsících spoustu svých kontaktů zanedbávala.

Riley zazvonil telefon. Vyslala ke mně omluvný pohled, ale já neměla sebemenší problém s tím, aby si během pracovní doby zatelefonovala, protože patřila k nejsvědomitějším lidem, které jsem kdy potkala.

„Juliane, ahoj,“ řekla tiše. „Teď se to zrovna moc nehodí.“

Srdce mi okamžitě zaplavil hřejivý pocit. „Na mě neber ohledy,“ mávla jsem rukou. Julian Sloan patřil k té hrstce, která věděla o tátově stavu. Jednou jsem mu o tom řekla, když jsem měla slabou chvílku. Protože byl zrovna po ruce a protože je to jeden z lidí, kteří pro mě měli vždycky pochopení. Byl pro mě něco jako brácha. „Pozdravuj ho ode mě.“

Riley se usmála a zmínila se, že právě sedím u ní v bistru.

„Jasně, vyřídím,“ řekla, zlehka jí zčervenaly tváře a tiše se zahihňala. Zvuk, který jsem od ní slyšela jen velmi zřídka, ale tak moc jí slušel.

Vzala jsem svůj kelímek, nacvakla na něj víčko a vyrazila ke dveřím. „Kdy se vlastně s kapelou vrací?“ zeptala jsem se, ještě než jsem vyšla.

„Dneska večer!“ rozzářila se Riley.

Přikývla jsem a odešla. *Beyond Sanity* byli součástí mého života už dlouho. Úzký vztah mě pojil nejen s Julianem, nýbrž taky s Ethanem. Přičemž s tím jsem dělala i věci, které bych s Julianem nikdy nedělala.

Ethan byl jako vulkán, který dovedl mocně vybuchnout. Byl jako oheň, člověk se s ním mohl snadno spálit, a možná že něco takového bylo přesně to, co jsem dnes večer potřebovala...

JAZ

2.

Po spáncích mi stékal pot a tričko se mi lepilo na zpocená záda, přestože mohlo být sotva pár stupňů nad nulou. Svaly mě pálily, ruce se mi třásly, ale točil jsem se dál a dál, udělal jednoduché salto a přistál bezpečně na nohou, než jsem se zhoupł zpátky v rytmu *Mic Drop* od BTS a chystal se na velké finále.

Kolem rozehřátého těla mi proudil studený vzduch a před obličejem mi tančily obláčky vlastního dechu. Navzdory vši snaze a nové choreografii, kterou jsem si vymyslel, se u mě bohužel skoro nikdo nezastavil. Tohle mizerné březnové počasí už mi lezlo krkem a mým kšeftům taky nedělalo dobře.

Vystříhнул jsem poslední otočku a skončil v závěrečné póze s rozpráženými rukama. Do pravého lokte mi vystřelovala taková bolest, že jsem se musel kousnout do rtu, abych na sobě nedal nic znát.

Nějaký páreček mi věnoval nesmělý potlesk a dva další chlápci uznale pokyvovali. Když jsem spustil ruce a snažil se popadnout dech, začali hledat po kapsách peníze. Už se stmívalo, ale já před sebou měl ještě jeden poslední výstup. Nejspíš z toho už moc nebude, protože to tu zrovna moc nežilo, ale pořád to bylo lepší než mrznout doma. A těch pár drobných, co ještě přibudou, mi pomůže přečkat další den.

Ti dva chlápci i páreček mi do tašky, kterou jsem měl otevřenou před sebou, hodili dvě bankovky, kývli a rozloučili se. Poděkoval jsem jim, natáhl se pro svetr, otřel si pot z čela a spočítal dnešní výdělek. Osm dolarů a třiatřicet centů. Nesnáším, když se lidi takhle zbavují svých drobných, ale pořád lepší než nic.

Popotáhl jsem nosem a rychle si sbalil všechny věci, než příliš vychladnu. Stačilo, že mě bolí loket a bolest vystřeluje až do ramene. To pitomé zranění se ne a ne pořádně zahojit, přestože to už bylo přes dva měsíce.

Netrvalo dlouho, než jsem uklidil malý reproduktor do tašky, pořádně se zachumlal a naposledy zkontroloval, jestli jsem na něco nezapomněl.

„Slušná show, Jazi,“ zahalekal na mě Sven. Stál za svým stánkem s hotdogy, protíral si zkřehlé ruce a loučil se se zákazníkem, kterého právě obsloužil.

„Díky,“ řekl jsem a přešel k němu. Do nosu mi zavanula vůně párků a teplých preclíků, až se mi sbíhaly sliny. V duchu jsem hned začal počítat, jestli si můžu aspoň něco dopřát, ale s těmi dnešními osmi dolary dělala moje hotovost dohromady dvacet jedna sedmdesát. Kšefty teď dost vážly. Dneska bylo úterý, jeden z nejslabších dnů v týdnu, podobně jako středa. Ještě jednou jsem nasál vůni a toužebně si prohlížel jídlo, které si budu muset nechat ujít.

Sven přešlápl z jedné nohy na druhou a omluvně pokrčil rameny. Občas mi něco podstrčil, ale na konci dne musel všechno pečlivě přepočítat a odevzdat šéfovi. Sice mohl odepsat nějaké ztráty, ale nejsem jediný, kdo má hlad, a pravděpodobně už dneska vytrhnul trn z paty někomu jinému.

„Už budu muset,“ řekl jsem, abych nám zkrátil tu trapnou situaci.

Sven s úlevou přikývl a mávl mi na rozloučenou.

Opustil jsem Central Park a vyrazil směrem downtown. Dneska večer jsem chtěl jít tančit ještě do Brooklynu. Touhle dobou tam u stanice metra bývá docela rušno, protože tudy lidi jezdí domů a přestupují. Mohl bych zvládnout vydělat možná deset dolarů. Sice to není žádné jmění, ale pořád lepší než sedět na zadku.

Sklonil jsem hlavu, hodil si tašku na rameno a vydal se okolo kolemjdoucích, kteří si šli po svých posledních pochůzkách. Dnešní den nebyl ničím zvláštní. Turistická sezóna ještě nezačala, nebyly žádné důležité svátky, počasí nestálo v posledním týdnu za nic, spousta lidí měla blbou náladu.

Únor, většinou i březen, a rozhodně listopad. To byly moje nejhorší měsíce, které jsem musel prostě nějak přečkat a kdy jsem často tančil víc než po zbytek roku jen proto, abych si trochu přilepšil. Vlastně mi to nevadilo, takový záprah pro mě byl normálně v pohodě, jen ten loket mi poslední dobou dělал starosti. Nejdřív jsem vloni v létě dopadl na ten pitomý hřebík, co se mi zaryl do dlaně, což se samozřejmě okamžitě zanítilo, a pak jsem před dvěma měsíci při saltu dopadl tak blbě, že jsem si narazil loket. Od té doby jsem ho měl nateklý a někdy mi v něm tupě tepalo.

Za poslední půlrok jsem prodělal víc zranění než za celých předchozích osm let, což mi dělalo starosti. Na ulici se říká, že tyhle drobnosti jsou začátek konce, a já už cítil, co se tím myslí. Zánět v dlani mi udělal pořádnou díru v úsporách, protože jsem s ním musel k doktorovi. Můj kámoš Blade vloni na otravu krve málem umřel, protože nebral dost vážně nenápadné malé říznutí. Zpětně ho to stálo daleko víc, než kdyby šel do nemocnice hned. Nejspíš bych si ten loket měl taky nechat zkontrolovat dřív, než to bude ještě horší nebo mi to zatuhne...

Vylovil jsem z tašky zvonící mobil. Volal Blade.

„Zdar, jak to jde, chlape?“ řekl jsem.

„Dobrý. Jenom zjišťuju, kde seš?“

„V Central Parku, zrovna mířím do Brooklynu. Pro dnešek poslední štace.“

„Je tam dneska něco?“

„Ne, nic.“

„To jsem si myslel. Tohle počasí je příšerný. Jestli chceš, přijď za náma. Zapaříme.“

Jasně, zapařit znamená sjet se.

„Pearl sehnala Frozen Sugar. Má to docela grády.“

Frozen Sugar byla nějaká hnusná nová droga, co se s ní teď všichni sjížděli. Netuším, čím tu věc pančovali, a rozhodně jsem neměl ani v plánu to zjišťovat. „Vždyť víš, že nic neberu.“

„Jasně, trapko! Zeptat jsem se musel. Pro případ, že bys náhodou přišel k rozumu.“

„Ani dneska mě nepřemluvíš, ale díky za nabídku.“

„Jednou stejně řekneš jo, věř mi.“

V tom měl možná pravdu.

Blade žil na ulici patnáct let a byl o pět let starší než já. Na začátku měl taky svoje zásady a zůstával čistý, ale jednoho dne už to nevydržel. Tenhle život časem zlomí každého.

„Sorry, už budu muset,“ řekl jsem, protože jsem na tuhle diskuzi neměl náladu.

„Kdyžtak víš, kde nás najdeš.“

„Jasně, příjemnou zábavu.“

„Tak to se neboj.“

Zavěsil jsem a poprvé se mi v břiše rozhostilo podivné prázdno. Ten typ prázdnoty, která člověku připomíná, že je na světě sám. Cenil jsem si ostatních a měl je rád. Byli jsme dobrá parta, co drží při sobě, když na to přijde, ale ve dnech, jako byl ten dnešní, jsem se cítil jako outsider.

Mohlo by to být o tolik lehčí. Jen tak si sem tam něco šlehnout, vymýt si mozek, nechat se unášet, zapomenout.

Otřepal jsem se a pokusil se ze sebe setřást tyhle chmurné myšlenky, které mě dneska trýznily víc než jindy. Nevím, proč jsem se tak nechal unést, se svým životem jsem byl v podstatě spokojený. Mohl jsem si dělat, co jsem chtěl, nemusel se nikomu ospravedlňovat a zpovídal jsem se jen sám sobě. To bylo víc, než má většina těch kancelářských kryš kolem.

Nebo aspoň jsem si to namlouval, když mě přepadaly chmury.

Jsem svobodný člověk.

Žiju si svůj sen.

Jsem...

„Dávej sakra pozor,“ obořil se na mě chlápek, který právě vycházel po schodech z metra a vrazil do mě. Loktem mi znovu projela bodavá bolest. Zařal jsem zuby a čekal, až odezní, ale pokaždé, když se znovu přihlásila ke slovu, jsem si čím dál neodbytněji uvědomoval, že návštěvu lékaře nebudu moci odkládat donekonečna.

S tváří zkřivenou bolestí jsem čekal, až nápor lidí, co vystoupili z metra, opadne. Zespoda se ozývaly zvuky příjíždějících a odjíždějících vlaků, doprovázené typickým pachem odpadků a kanalizace. Newyorské metro mi pokaždé připadalo jako zcela svébytný svět, nacházející se pod městem. Dokonce jsem znal lidi, co tam dole bydlí a nahoru vychází, jen když je to nezbytně nutné.

Když proud lidí konečně polevil, seběhl jsem dolů a nakoukl do pokladní budky. Ideální! Amanda měla zrovna směnu. Trochu jsem v to doufal, protože na tu bylo snadné dělat oči.

Prohrábl jsem si vlasy, přejel si jazykem zuby a rychle zkontroloval svůj outfit. Ne že by na něm bylo něco spektakulárního: tmavé tepláky, sepraný tmavě šedý svetr s dírou na boku, šála, sešlapané tenisky a tenká zimní bunda, kterou jsem před dvěma týdny našel u kontejnerů, ale byla pořád ještě v dobrém stavu.

Namířil jsem si to k Amandě a už z dálky jsem nasadil svůj nejlibnější úsměv. Když si mě všimla, hned jí to bylo jasné. Amandě bylo lehce přes třicet a na téhle stanici pracovala teprve krátce, proto jsem taky většinou chodil sem, když jsem se potřeboval svézt metrem.

„Ahoj,“ řekl jsem a čekal, až roztřídí mince od předchozího zákazníka.

„Jazi!“ Rozzářila se a tváře jí zrůžověly. „Jak to jde?“

„Ujde to.“ Rozhlédl jsem se, protože jsem nechtěl nikoho zdržovat, ale za mnou nikdo nebyl, takže jsem se zdravým loktem ležérně opřel o přepážku. „Co ty? Máš tady frmol?“

„Ále, dá se to. Největší špička teprve přijde.“

Přejel jsem prsty po přepážce a zařukal na ni tichý rytmus. Amanda mou ruku sledovala a soudě podle jejího výrazu si právě představovala, jestli bych těmi prsty nemohl přesně takhle jezdit po jejím těle.

Nemohl.

Nikdy nemíchám dohromady zábavu a práci, a přesně k tomu druhému Amanda patřila.

A kromě toho ženským stejně nemám co nabídnout, tedy kromě svého těla, které je ovšem díky tanci v docela slušné formě.

„Potřeboval bych se svézt do centra,“ pronesl jsem tiše. „Musím na zastávku Brooklyn Bridge.“

Vystrčila bradu a zamračila se na mě. Otočil jsem se k ní, nasadil svůj nejlepší úsměv a zadíval se jí do očí. Amanda nebyla zrovna můj typ, ale měla překrásné modré oči, které si bohužel příliš výrazně líčila. Odkášlal jsem si a znovu si prohrábl vlasy, protože jsem věděl, že se jí to líbí.

„Víš, zrovna mi moc nejdou kšefty, a tak jsem si říkal, jestli bys mě pro jednu výjimečně nepustila jen tak.“ Dávno už mi nedělalo problém si o takové věci říkat. To byla jedna z prvních lekcí, co se člověk na ulici naučí. Jakmile jednou spolkne svou hrdost, jde to skoro samo.

„Támhle stojí můj šéf a telefonuje,“ řekla a ukázala na postaršího chlápka v tmavé uniformě. Stál k nám zády a nevídal si nás.

„Nechci, abys kvůli mně měla nějaké oplétačky, vážně, ale prokázala bys mi tím velkou laskavost.“ Většinou jsem nejezdil načerno, to jsem radši šel pěšky, ale dneska jsem na to už neměl. Samozřejmě, že bych se mohl dovnitř nějak vplížit nebo turniket přeskočit, jako to dělala spousta lidí, ale pokud to šlo, snažil jsem se takovým věcem vyhnout.

Amanda se kousla do rtu, znovu se ohlédla za šéfem a pak přikývla. Oblážil jsem ji zářivým úsměvem. Kdyby nás nedělilo sklo přepážky, pohladil bych ji po ruce.

„Děkuju,“ řekl jsem, políbil si špičky prstů a přitiskl je ke sklu. „Jsi zlatá.“

Rozpačitě pokrčila rameny a kývnutím naznačila, ať projdu turniketem. Sotva jsem k němu došel, zmáčkla tlačítko a nechala mě projít. Ještě jednou jsem jí zamával a rozhlédl se po téměř prázdném nástupišti.

Hurá směrem k Brooklyn Bridge.

GILLIAN

3.

Zvrátila jsem hlavu dozadu a zaryla prsty Ethanovi do ramenou. On mě chytil za boky a přitlačil do matrace.

„Ach bože, Gill!“ zasténal mi do ucha, zatímco přirážel stále tvrději. Bylo mi horko, cítila jsem se jako pod napětím a s každým dalším přirázem se blížila vyvrcholení. Ethan do mě pronikal s důvěrností, která mi dělala dobře a která mi vlastně tak trochu chyběla. Bral si mě, aniž by kladl jakékoli otázky, a to bylo přesně to, co jsem dneska potřebovala.

Zaryla jsem mu nehty do ramenou ještě víc a dosáhla vyvrcholení. Ethan se mírně napřímil, jednou rukou mě chytil za zadek a druhou mi zvedl nohu výš, pak zrychlil a taky dosáhl vrcholu.

Tlumeně ve mně dotepal, naposledy zasténal a svezl se vedle mě.

„Ach bože,“ hlesl mi do ucha. „Ty mě jednou zabiješ.“

„Doufám, že to nemyslíš doslova,“ odvětila jsem a snažila se popadnout dech. Nebylo by to poprvé, co Ethan po sexu omdlel. Dneska jsem ale neměla pocít, že si něco vzal. Pokud vím, byl od té odvykačky čistý, ale zase tak často jsme se neviděli.

„Ne, můžeš být v klidu, jsem v pohodě.“ Políbil mě za ucho na rozpálenou kůži, opatrně se ode mě odtáhl, sundal kondom, zauzloval ho a hodil na podlahu. „Ty taky?“

„Jo, jo. Všechno v pohodě.“ V podbřišku mě příjemně šimralo a naslouchala jsem jemným vlnám orgasmu, které mi doznívaly tělem.

Chvíli jsme zůstali jen tak ležet, dokud se nám nezklidnil dech. Ethan se odvalil ke straně, aby si mě mohl prohlédnout, a vzepřel se na loktu.

Cítila jsem, že se mnou chce mluvit, ale než mohl říct jediné slovo, vyklouzla jsem z postele a začala sbírat svoje věci.

„Aha, tak takhle to na mě zkoušíš,“ řekl Ethan a zvedl se.

„Jak zkouším?“

„Jako že chceš rychle zmizet. Tenhle trik já znám.“

Zavrtěla jsem hlavou, ale samozřejmě měl pravdu. Když mi předtím otevřel dveře, nedala jsem mu příležitost, prostě jsem ho popadla, přitáhla si ho k sobě a pak už jsme skončili u něj v posteli.

„Chceš si o tom promluvit?“ nadhodil tiše.

„Ne.“ Přitiskla jsem si k sobě kalhoty a halenku a snažila se najít podprsenku, kterou jsem odhodila kdovíkam.

„Támhle,“ řekl Ethan a taky se zvedl z postele. Z komody si vzal čisté spodní prádlo, vklouzl do něj a pomohl mi posbírat zbytek mých věcí. Se samolibým úsměvem pohupoval na prstu sem a tam mými kalhotkami.

„Díky,“ řekla jsem a zmizela v koupelně, abych se trochu opláchlá a oblékla.

„Vino? Kafe? Ještě jednu rundu v posteli? Cokoliv dalšího?“ zavolal Ethan zvenčí.

„Ne, díky, nemůžu se zdržet.“ Jasně, mohla bych. Klidně celou noc, kdyby na to přišlo. Mohla bych se bavit a nechat se pomilovat a on by mi to udělal. Mohla bych se poddat iluzi, že na všechny ty problémy nejsem sama, a i to by mi splnil.

Ethan kvůli takovým věcem nikdy nedělal zbytečný povyk, prostě si bral, co mu život nabízel, a právě teď jsem to zjevně byla já.

Čas od času jsem dělala takové věci jako dneska. Čas od času jsem si prostě vzala, co jsem chtěla. Zrovna u Ethana jsem věděla, že mi rozumí. A kromě toho to dnes nebylo naše poprvé. Před několika lety už jsme

jednou strávili pár velmi žhavých a intenzivních společných týdnů, kdy jsme byli víc v posteli než kdekoliv jinde.

Přehrabovala jsem se v kabelce a hledala malý hřeben, který jsem s sebou vždycky nosila, abych si spěšně upravila vlasy. Když jsem vyšla z koupelny, stál Ethan za kuchyňskou linkou a na sobě měl volné tepláky.

„Vážně chceš domů?“ zeptal se a usrkl z hrnku. Přistoupila jsem k němu, sebrala mu nápoj a chtěla ochutnat, než jsem pochopila, že je to čaj.

„To jako fakt? Odkdy piješ – jak že jsi tomu vždycky říkal – *polívku z listí*?“

„Tohle je nejlepší gyokuro. Sto gramů stojí skoro sto dolarů. A jo, to jako vážně. Tuhle vašeň jsem v sobě objevil na odvykačce. Nakopává líp než jakékoliv kafe.“

A líp než jakákoliv droga? Ta otázka mě svrběla na jazyku, ale rychle jsem ji spolkla. Přece jen jsem si od něj lokla a nakrabatila čelo, protože to chutnalo vážně skvěle.

„Dobrý, co?“ řekl.

„Jo.“ Sledovala jsem Ethana, jak si v klidu dolil a působil přitom tak spokojeně, jako už dlouho ne. Napětí a starosti, které ho provázely ještě před rokem, jako by se rozplynuly. Zdál se klidnější, rozváznější a taky trochu přibral, což mu náramně slušelo. Dokonce získal i nějaké svaly.

„Promiň, že jsem ti sem tak vpadla,“ řekla jsem. „Jak se vlastně máš?“

„Dobře. A takhle předpadnout mě můžeš kdykoliv. V tomhle novém životě jsi moje první.“ Otočil se ke mně a znovu mi podal svůj šálek. S úsměvem jsem ho od něj přijala.

„Takže už je to minulost?“ zeptala jsem se opatrně, protože jsem netušila, jaké otázky je vhodné pokládat někomu, kdo má za sebou odvykačku.

„Ne. A ani nikdy nebude. Jsem závislej. Tečka.“ Zafal zuby a stáhl obočí. V jeho tváři se objevil výraz, který občas míval, když u nás vedl masterclass. Čas od času jsem se přišla podívat a zkontrolovat, jak všechno běží, a právě ke konci lekce se tvářil přesně takhle rozpačitě.

Neznala jsem ho dost dobře na to, abych si to dokázala nějak vyložit, ale bylo mi samozřejmě jasné, že si v sobě nese něco, co ho tíží. Jinak by do

toho nikdy nemohl takhle zahučet. Když jsme se před čtyřmi lety seznámili, taky sice rád občas pořádně zapářil, ale vždycky věděl, kdy skončit.

„Promiň, nechtěla jsem se tě dotknout,“ řekla jsem rychle a vrátila mu šálek. Ten čaj je vážně výborný, budu si taky muset nějaký pořídit.

Ethan se otrásl a nasadil zpátky koketní výraz, který jsem tak dobře znala.

„Ale ne, ty se mě můžeš dotýkat, kdekoliv se ti zlíbí.“ Přemístil šálek s čajem na bar, položil mi ruku na zadek a přitáhl si mě k sobě. Než jsem stihla zareagovat, přisál se svými rty na má ústa a pronikl mi jazykem dovnitř. Ethan moc dobře věděl, za jaké nitky u ženy zatáhnout, aby ji rozpálil. Bral si, co potřeboval, ale současně stejně tolik dával nazpět. Bylo to s ním žhavé, ohnivé a jiskřivé. Přišla bych si s ním na své i podruhé nebo potřetí, kdybych chtěla. Věděla jsem, že s Ethanem to zůstane nekomplikované, nehledě na to, co se dnes v noci stalo.

Přesto jsem mu položila dlaň na prsa a jemně ho od sebe odstrčila. Tiše zaprotestoval a ještě jednou mě něžně pohlídl po zadku.

„Jsi si jistá?“ zjišťoval.

„To sice nejsem, ale měla bych jít domů. Mám hrozně moc práce.“

Vzhledem k tomu, že jsem dnes skončila dřív, nechala jsem si všechny podklady poslat domů. Tam si otevřu láhev vína, v teplákovce se pohodlně rozvalím na gauči a budu dumat nad tím, kde a jak popřesouvat peníze, abychom ucpali všechny díry, kterými nám do školy teklo. Dost možná se nevyhnu tomu, abych sáhla do svých zdrojů a použila na to část vlastních úspor. Táta to tak dřív taky dělával, ale od začátku mi kladl na srdce, že je potřeba takové věci provádět hodně opatrně, aby se z toho nestala černá díra.

Ethan se naklonil a rty mi jemně přešel po ušním lalůčku směrem ke krku. Zachvěla jsem se, tělem mi projelo příjemné šimrání, když mě jemně líbal na kůži.

„Jsi si vážně úplně jistá?“

„Ethane.“ Odsunula jsem ho od sebe o poznání rozhodněji. Tiše se zasmál, ale pustil mě. „Děkuju za... za rozptýlení.“

„Bylo mi potěšením,“ odpověděl a rozpřáhl náruč. „Ale kromě toho: Kdyby sis chtěla jen tak promluvit, můžeš kdykoliv přijít, ano? Vypadáš, že by se ti jedno naslouchající ucho hodilo.“

Pokrčila jsem rameny a chtěla se odvrátit, ale on mě chytil za zápěstí.

„Gill, vážně. Je všechno v pořádku?“

„Jo.“ *Ne. Já nevím.* Jestli tu teď začnu vyprávět, co všechno se aktuálně ve škole a v mém životě sype, ještě se rozbrečím a znovu skončím v jeho náručí. Ethan by mě vyslechnul, o tom není pochyb, ale já mu nechtěla nakládat vlastní starosti, když toho sám měl naloženo víc než dost. Ať si nejdřív odpočine, než se začne starat o ostatní.

Vymanila jsem se z jeho objetí a vyrazila směrem ke dveřím. „Jak dlouho ještě s kapelou zůstáváte ve městě?“

„Tři týdny. Julian chtěl být u toho, až Riley začne vyučování. Já se mimochodem taky stavím ve škole, chceme se sejit s pár studenty, co byli na mojí masterclass. Na tři z nich se usmálo štěstí a dostali se k vám na hudební obor.“

„Aha, tak to se asi uvidíme na orientačním dni.“ Tak se u nás říkalo prvnímu dni, kdy se shromáždí všichni studenti. Ukážeme jim školu i okolí, přespólní se seznámí s New Yorkem a dostanou od nás tipy, jak se ve městě chovat. Pro všechny to bylo vždy velmi vzrušující a já se těšila, až naše nováčky pozdravím.

„Jo.“

„A jak se vlastně máš? Co kapela a tak vůbec?“ Ethan měl za sebou přestávku kvůli odvykačce v léčebně a zatím se k *Beyond Sanity* nevrátil. Novinářům řekl, že má nějaké zdravotní problémy, takže teď všichni spekulovali, jestli to má něco společného s jeho eskapádami na veřejnosti, při nichž byl mockrát opilý.

„Vlastně docela fajn. S Julianem, Breezem a Casey jsme v pohodě. Do ničeho mě netlačí a já jsem jim za to vděčný.“

„Ale chceš se k *Beyond Sanity* vrátit, ne?“

Nakrčil nos a odfrknul si. „To je přesně ta otázka, kterou jsem za posledních několik měsíců slyšel nejmíň tisíckrát.“

„Promiň,“ dodala jsem rychle. „Nechtěla jsem znít jako bulvár.“

„V pohodě. Zatím to necháváme plynout. Víc k tomu nemám co říct.“

Přikývla jsem, protože jsem nechtěla dotírat, navíc to byla jeho věc.

Ethan prošel kolem mě a otevřel mi dveře. „Děkuju za příjemný večer.“

Jasně jsem cítila, jak ho tohle téma trápí, ale současně jsem věděla, že my dva nejsme ti praví, s kým bychom měli své problémy navzájem řešit.

„Opatruj se a ozvi se, kdybych ti mohl jakkoliv pomoci,“ řekl.

„Jasně. A ty taky.“

„Provedu.“ Přikývl, já se protáhla kolem něj, vtiskla mu poslední polibek na tvář, rozloučila se a vyšla na prázdnou chodbu. Dveře za mnou tiše zapadly a já se zhluboka nadechla. Mému tělu bylo líp, bylo klidnější, ale jestli to bude mít vliv i na hlavu, to se teprve ukáže. Naposledy jsem se ohlédla a uvažovala, jestli jsem u Ethana přece jen neměla zůstat přes noc.

Uvolnit se. Snít. Zapomenout.

A ráno by se na mě doma vyčítavě díval ten kopec nevyřízené práce, co mě hrozí zavalit.

S povzdechem jsem se otočila a vyšla ven do studeného nočního vzduchu Williamsburgu. Ethan bydlel na překrásném místě u East River s výhledem na Manhattan.

Chvíli jsem jen vnímala mihotající se světla a pozorovala kontury města, které mi bylo v posledních letech tak blízké. Dřív jsem si nedokázala představit, že bych mohla bydlet jinde než v L. A. To město pro mě bylo vším. Byla jsem tam šťastná, až do onoho dne, kdy se všechno obrátilo naruby a já ztratila pevnou půdu pod nohama. Když mi táta navrhl, že zvedneme kotvy a přestěhujeme se do New Yorku, byla jsem zprvu skeptická, ale nakonec jsem souhlasila.

Byla jsem tak mladá a táta plný elánu. Teď bylo všechno jinak. Já sice pořád ještě měla všechno teprve před sebou, ale v souvislosti s tátovou nemocí jsem si uvědomila, že nic z toho ani zdaleka není samozřejmé. Jednoho dne se člověk probudí, všechno je v pořádku, a do večera se život otočí o sto osmdesát stupňů.

Najednou tu chyběli lidé, kteří pro mě byli důležití.